

samfund, der beskæftigede sig med byggeri af fiskeskibe, med nogen føje kan have dannet sig den opfattelse, at Landsstyret, efterhånden som skibsbygningsprojekterne blev stadig mere kostbare og egenkapitalkravet vanskeligere at opfylde, havde valgt i et vist, ikke klart tilkendegivet omfang at fravige de formelt opstillede egenkapitalkrav for derved at fastholde den erhvervsmæssige udvikling i samfundet. I lyset af den usikkerhed, som på denne måde forelå med hensyn til grænserne for, hvad Landsstyret kunne forventes at ville acceptere, må spørgsmålet om de tiltaltes forsæt til bedrageri bedømmes.

Ad forhold 1.

Stifterne af P/F Heygar rådede over nogen likvid kapital, ligesom de må lægges til grund, at i hvert fald Finnogi Christiansen ejede sådanne værdier, at han var i stand til at gennemføre almindelig lånoptagelse at tilvejebringe yderligere kapital til indskud i selskabet.

I forbindelse med P/F Heygars skibsbygningsprojekt var der en række overvejelser om at få andre end den oprindelige ejerkreds til at indskyde kapital i projektet, ligesom der i et vist omfang blev forhandlet herom med forskellige personer. Der kan efter bevisførelsen ikke ses bort fra, at i hvert fald nogle af bestræbelserne har gået ud på at tilføre reel ansvarlig kapital, selv om de ikke førte til, at der opnåedes kapitalindskud, og at P/F Heygar i øvrigt har overvejet at indgå i arrangementer, som efter Landsstyrets dagældende praksis må antages at ville være blevet accepteret som egenkapital.

P/F Heygar regnede med at kunne opnå en fortjeneste ved salget af skibet Vágaklettur. Selv om de økonomiske beregninger i denne henseende muligt har været for optimistiske, er der dog, hensat til usikkerheden med hensyn til fastsættelsen af værdien af skibet, ikke grundlag for at fastslå, at det var uberettiget at kalkulere med en fortjeneste ved salg af skibet.

Det findes på denne baggrund ikke godtgjort, at P/F Heygar eller tiltalte Finnogi Christiansen, da der den 19. februar 1986 blev indgivet ansøgning til Landsstyret om

Tað var deyðatøgn ta lötuna, meðan biðað varð efur, at dyrnar vörðu latnar upp. Umleið 20 fólk vóru til staðar

finansiell støtte til byggeriet af byggenr. 46, ikke havde vilje og evne til at opfylde egenkapitalkravet, således som de tiltalte evfter det anførte med nogen føje måtte opfatte dette.

Selv om det ikke har været usædvanligt, at skibsbygningskontrakter har været suppleret med tillægskontrakter, forekommer det påfaldende, at tillægskontrakterne til skibsbygningskontrakten af 5. februar 1986 ikke blev medsendt til Landsstyret. Tillægskontrakterne giver mulighed for den af anklagemyndigheden påståede opskrining af priser, særligt hvis der blev tale om, at en tilforhandlet provision fra underleverandører ville blive tillagt prisen, jf. Magnus Petersens forklaring (retsbogen si-

de 55) om, hvorledes han opfattede gældende praksis. Der foreligger endvidere enkelte interne notater fra juni og september 1987 fra værftet, der kunne give mistanke om, at det ved kontraktsindgåelsen og indgivelsen af ansøgningen den 19. februar 1986 har været overvejet at lægge udgiften til ekstraarbejder til den samlede kontraktpris i stedet for at lade udgiften fragå i det beløb på 5,75 mio. kr., der var afsat til projektændringer i byggetiden.

Efter den samlede vurdering finder landsretten det dog overvejende betænkeligt at anse det for bevist, at nogen af de tiltalte har haft forsæt til på denne måde at vildlede Landsstyret.

Det var underskrivelsen af kautionsskiftet den 11. november 1986, der blev afgørende for Landsstyrets tab. Selv om omstændighederne vedrørende fremsendelsen af de to telefax-skrivelser denne dato ikke er fuldstændig klarlagt, kan der ikke herske tvivl om, at telefaxerne er fremsendt på initiativ af en eller flere af de tiltalte for at imødekomme Kristoffur Thomassens ønske om dokumentation for egenkapitalens tilstedeværelse. Den fremsendte dokumentation dækkede ikke over, at der forelå en likvid, disponibel kapital, der var til rådighed som egenkapital. Den særprægede konstruktion, der dannede baggrund for bankerklæringerne udfærdigelse, må tværtimod anses for egnet til at virke vildledende og ville under normale omstændigheder ikke kunne tages som udtryk for egenkapitalens tilstedeværelse. Henset til den praksis, der havde udviklet sig med hensyn til, hvorledes egenkapitalen kunne tilvejebringes, og henset til den praksis, der havde udviklet sig, hvorefter, ofte ganske kortfattede, erklæringer fra advokat, revii-

sor, skibsmægler eller pengeinstitut om et indestående pr. en bestemt dato blev accepteret af Landsstyret som tilstrækkelig dokumentation for egenkapitalens tilstedeværelse, finder landsretten det dog overvejende betænkeligt at anse det for fuldt tilstrækkeligt bevist, at Finnogi Christiansen, Magnus Petersen og Óli Zachariassen har haft det til domfældelse fornødne forsæt.

Efter det anførte vil Finnogi Christiansen, Magnus Petersen og Óli Zachariassen være at frifinde i forhold 1.

For så vidt angår Kristin Rasmussen tiltrædes det af de i Færøernes rets dom anførte grunde, at denne tiltalte er frifundet i forhold 1.

Ad forhold 2.

I slutningen af januar og begyndelsen af februar 1988 blev Landsstyret orienteret om P/F Heygars manglende indbetaling af egenkapitalraterne til Skála Skipasmiðja. På grund af den uafklarede situation undlod Landsstyret helt at behandle ansøgningen om støtte på grundlag af tillægskontrakten fra februar 1988. Efter det kendskab, Landsstyret nu havde til både rederiets og værftets økonomiske situation på dette tidspunkt, er der imidlertid al mulig grund til at antage, at en sagsbehandling ville have afklaret, at egenkapitalen var indbygget i denne kontrakt.

Landsretten finder herefter ikke, at henvendelse til Landsstyret efter den 3. februar 1988 om støtte m.v. har været egnet til at fremkalde eller udnytte en vildfarelse hos Landsstyret. Det findes endvidere af de vedrørende forhold i anførte grunde ikke godtgjort, at de tiltalte har haft det til strafansvar fornødne forsæt.

Det tiltrædes derfor, at de tiltalte er frifundet i forhold 2.

Landsretten stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret:

Færøernes rets dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Myndir: Sjóður Skaale

Bara tveir av teimum ákærðu vóru í Eystara Landsrætti og tóku ímóti dómunum, frikvenningini, Magnus Petersen og Óli Zachariassen. Christian Andreassen var einasti verjin saman við teimum